

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. София, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110209864 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на Г. П. К., ЕГН *****, срещу Наказателно постановление № 23-4332-007554/04.05.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания "глоба" в размер на 2000 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца за извършено административно нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, както и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева за извършено административно нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата се сочи, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно поради неправилно и превратно тълкуване на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Конкретно се поддържа, че в случая и по отношение нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, направеното описание в АУАН и НП сочи за извършване на две отделни нарушения, които предполагат отделни административни наказания, а именно - отказ от извършване на проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на

употребата на наркотични вещества или техни аналози, респективно е следвало да бъдат наложени наказания за всяко едно от нарушенията, които да се изтърпяват поотделно. Доколкото в случая е направена квалификация на едно административно нарушение, за което е наложено едно административно наказание се счита, че е налице допуснато процесуално нарушение от категорията на съществените такива. На следващо място и по отношение нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП се навежда, че при словесното му описание е посочено, че водачът "не представя" СУМПС и КТ, но конкретната разпоредба от ЗДвП изисква от водача на моторно превозно средство да носи със себе си СУМПС и контролен талон към него, което задължение е различно от това за представяне им при поискване. Поддържа се, че задължението на водача на МПС да има свидетелство за управление на моторно превозно средство и контролен талон към него е регламентирано в чл.150а, ал. 1 от ЗДвП и чл.157, ал.1 от ЗДвП.

По посочените съображения се релевира молба към съда за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

В съдебното заседание жалбоподателят Г. П. К., редовно призован, не се явява, представлява се от адв.Попова с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. В дадения ход по същество процесуалният представител моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено по изложените в жалбата съображения. Претендират се сторените в производството разноси за адвокатско възнаграждение, за което се представя списък.

В съдебното заседание административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

От събраните писмени и гласни доказателства, съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Жалбата на Г. П. К. срещу Наказателно постановление № 23-4332-007554/04.05.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, е подадена в законоустановения срок и от лице, което има право на жалба, поради което е процесуално допустима.

Съдът, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в контекста на събраните по делото

доказателства и след като в съответствие с разпоредбата на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление констатира, че са налице основания за неговата отмяна. Съображенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 26.04.2023 г. около 07:10 ч. в гр.София, по ул.“Стоян Михайловски“, с посока на движение от ул.“Никола Габровски“ към бул.“Пейо Яворов“, жалбоподателят Г. П. К. управлявал собствения си лек автомобил "XXXXXXXX" с рег. № XXXXXXXX, като пред магазин „XXXXXXXX“ на гара XXXXXXXX участвал в пътно-транспортно произшествие.

Към 10:30 часа на 26.04.2023 г. на мястото на произшествието пристигнал екип на ОПП – СДВР, в чийто състав бил свидетелят Н. Г. М., който установил самоличността на водача на автомобила "XXXXXXXX" с рег. № XXXXXXXX – Г. П. К., с ЕГН *****. Свидателят Н. Г. М. – на длъжност мл. автоконтрольор в СДВР – ОПП, предложил на водача на лекия автомобил да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство "Drug Test 5000", но последният отказал.

Във връзка с последното на въззивника К. бил издаден талон за медицинско изследване № XXXXXXXX с отбелязване, че следва да се яви за медицинско и химическо изследване до 45 минути от връчването на талона, без обаче да бъде посочено конкретно медицинско заведение, където изследването да бъде извършено.

За констатациите от извършената проверка свидетелят Н. Г. М. съставил против водача на лекия автомобил Г. П. К. АУАН серия G A № 920952/26.04.2023 г., за това, че на 26.04.2023 г. в 10:30 ч., по ул.“Стоян Михайловски“, с посока на движение от ул.“Никола Габровски“ към бул.“Пейо Яворов“, управлявал личното си МПС "XXXXXXXX" с рег. № XXXXXXXX, като пред магазин „XXXXXXXX“ на гара XXXXXXXX, като невинен участник в ПТП с пострадал водач, отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с предоставено техническо средство "Дръг тест 5000", инвентарен № ARLK 0001. Водачът не представя СУМПС и КТ. Актосъставителят квалифицирал нарушенията по чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП и по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Актът бил предявен и връчен на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал без възражение.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не било депозирано писмено възражение срещу констатациите в АУАН GA № 920952/26.04.2023 г.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление № 23-4332-007554/04.05.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което при идентичност на описанието на нарушенията и правната им квалификация, жалбоподателят бил санкциониран на основание чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП с "глоба" в размер на 2000 (две хиляди) лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, както и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр.1,2 от ЗДвП с „глоба“ в размер на 10,00 лева за нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр. чл. 84 ЗАНН – АУАН GA № 920952/26.04.2023 г., талон за медицинско изследване № XXXXXXXX, справка – картон на водача, Заповед № 8121к - 13180/23.10.2019 г., Акт за встъпване в длъжност 29.10.2019 г., и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на МВР за определяне на длъжностните лица от МВР за съставяне на АУАН, справка от централната база на АИС – КАТ за собствеността на лек автомобил с рег. № XXXXXXXX, както и от гласните доказателствени средства, събрани чрез разпит на свидетеля – актосъставител Н. Г. М..

Показанията на св. Н. Г. М. са информативни единствено относно съставянето на процесния АУАН, доколкото свидетелят потвърждава, че именно той го е съставил, като съдът се довери на показанията му и ги кредитира.

От приложения по делото талон за медицинско изследване с номер XXXXXXXX, връчен на Г. П. К. на 26.04.2023 г. в 13:00 часа е видно, че на жалбоподателя е била разяснена възможността да се яви и да даде кръвна проба за химичен анализ в срок до 45 минути от връчването му, като в талона обаче не е посочено мястото – медицинското заведение, в което може да стори това.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства

са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, вкл. и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Предвид изложеното, възприетата от съда и описана по-горе фактическа обстановка, установена на първо място от презумптивната доказателствена сила на АУАН, въведена изрично с разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, показанията на св. М. и приобщените писмени доказателства, не беше оборена от страна на жалбоподателя.

С оглед спецификата на производството и на защитаваните обществени отношения при нарушения по ЗДвП е въведено изключение от общите правила за доказването в административнонаказателния процес, като доказателствената тежест е разместена - в тежест на жалбоподателя е да обори констатациите в АУАН, които до доказване на противното се считат за верни. В настоящия случай, въпреки дадената му възможност, жалбоподателят не е ангажирал по делото доказателства, който да опровергават доказателствената сила на констатациите в АУАН.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице срещу подлежащ на съдебен контрол административнонаказателен акт, депозирана е в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, с оглед на което жалбата се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, в настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т. е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност. При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчване на АУАН и НП на жалбоподателя.

По отношение нарушението по т. 1 от НП, съдът намира следното:

Вмененото във вина на въззивника Г. П. К. нарушение е описано ясно и съдържа всички елементи от обективния си състав и съответстващата му правна квалификация, с което по никакъв начин не се ограничава правото на защита на нарушителя, респ. възможността му да разбере фактическите и правни рамки на обвинението и адекватно да организира защитата си, което в действителност е и сторил. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на издадения санкционен акт, поради което и всички възражения на въззивника в противоположния аспект не могат да бъдат споделени.

Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП – "Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лева".

Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП въвежда както позитивно правно правило за поведение, така и предвиждащата се санкция за нарушаването му. Също така трайно се приема в съдебната практика, че нормата съдържа няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но е възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени и няколко от формите на изпълнителното деяние.

От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в нея съюз "или" следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е

довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елементи от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца, а последващи довършването на деянието обстоятелства, водещи до отпадане наказуемостта и противоправността на извършеното, подобно на хипотезите на чл. 18, ал. 3, б "б" НК /отказ от довършен опит/ или чл. 292, ал. 1, т. 2 НК /в която хипотеза лице, извършило лъжесвидетелстване се отказва пред надлежния орган от своите неверни показания до влизане на присъдата или решението в сила и преди да е възбудено срещу него наказателно преследване за това/.

На извод, че нарушението при първата от въведените в чл. 174, ал. 3 алтернативи е довършено със самия отказ да се извърши проверка с техническо средство, навежда и разпоредбата на чл. 3 от Наредбата, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка, едновременно с издаване на талона за медицинско изследване, а е ноторно известно, че АУАН няма как да бъде издаден за деяние, което не представлява административно нарушение.

АУАН очертава нарушението с неговите съставомерни признаци от обективна и субективна страна, както и фактите, сочещи на връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител. Срещу тези факти нарушителят трябва да се брани. В този смисъл, посочването на всички съставомерни признаци на вмененото нарушение в АУАН, съответно в НП, се явява същностен елемент от правото на защита на нарушителя. Гарантирането на правото на защита на нарушителя изисква същият да бъде запознат с фактическите рамки на нарушението още в началото на административнонаказателното производство, т.е. към момента на съставяне на АУАН, като очертаването на тези фактически рамки на по-късен етап - на етапа на събиране на доказателства в хода на започнало съдебно следствие, не санира пропуска тези обстоятелства да бъдат предявени на нарушителя с АУАН.

На следващо място, както вече се посочи, АУАН очертава предмета на доказване в административнонаказателния процес, което означава, че административнонаказателната отговорност на лицето, сочено като

нарушител може да бъде ангажирана, само ако обстоятелствата, посочени в АУАН, се докажат в хода на съдебното следствие и могат да се субсумират под състава на определено нарушение. От сочения принцип следва, че отговорността на нарушителя не може да бъде ангажирана въз основа на съставомерни обстоятелства, които са разкрити в хода на съдебното следствие, но които не са посочени в АУАН.

Съотнесени към конкретиката на настоящия казус, посочените принципни положения индикират, че АУАН и НП отговарят на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН за посочване на съставомерните фактически обстоятелства, респективно и доводите на въззивника в противоположния аспект не могат да бъдат споделени.

Налице е идентитет между фактическото описание на нарушението и правната му квалификация, както и ясно, точно и подробно описание на обстоятелствата при извършването му в АУАН и НП, в това число с фактическо описание на нарушената хипотеза на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Поради това съдът прецени, че АУАН и НП съдържат всички законоустановени съгласно чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН съществени реквизити, противно на доводите на жалбоподателя, релевиращи в жалбата. Налице е словесно описание на нарушението, което съответства на посочената в АУАН и НП правна квалификация на същото. В обстоятелствената част на АУАН и на НП достатъчно конкретно са описани и индивидуализирани фактите и обстоятелствата от обективния състав на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Предвид това неоснователно е наведеното твърдение, че фактическото описание на нарушението е неясно и не позволява на жалбоподателя да разбере за какво е ангажираната административнонаказателната му отговорност.

Първата уредена хипотеза в чл. 174, ал. 3 ЗДвП е, когато водачът откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта. В чл. 3, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/19 юли 2017 г. обаче е посочено, че когато лицето откаже извършване на проверка с техническо средство, концентрацията на алкохол се установява чрез доказателствен анализатор или с химическо изследване, като меродавни са стойностите, отчетени от доказателствения анализатор или химическото изследване. Налага се извод, че в случай, че лицето откаже изследване с

техническо средство, но се подложи на изследване с доказателствен анализатор или в указания в талона срок се яви в указаното медицинско заведение, за да даде кръвна проба за химическо изследване, деянието не е общественоопасно, доколкото възможността за установяване действителната концентрация на алкохол в кръвта не е възпрепятствана. От гореизложеното се налага извод, че за разкриване на действителното приложно поле на първата хипотеза се налага стеснително тълкуване на нормата, като се приеме, че тази норма обхваща само случаите, при които кумулативно са налице двете посочени условия: 1. лицето да е отказало да бъде изследвано с техническо средство и 2. след това лицето да не се е подложило на изследване с доказателствен анализатор или да не е дало в срок кръвна проба за химическо изследване.

Втората уредена хипотеза, за която е ангажирана и отговорността на въззивника е, когато водачът откаже да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 3, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/19 юли 2017 г. обаче, установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози става с химико-токсикологично лабораторно изследване, когато лицето откаже извършване на проверка с тест. Налага се извод, че когато лицето откаже проверка за наркотици с тест, но се яви в указания срок и даде проба за химико-токсикологично лабораторно изследване деянието не е общественоопасно, доколкото възможността за реално установяване дали лицето е употребило наркотици не е възпрепятствана. От гореизложеното се налага изводът, че за разкриване на действителното приложно поле на втората хипотеза се налага също стеснително тълкуване на нормата, като се приеме, че тази норма обхваща само случаите, при които кумулативно са налице двете посочени условия 1. лицето да е отказало да бъде изследвано за употреба на наркотици или техни аналози с тест 2. след това лицето да не се е явило в указания срок за даване на проба за химико-токсикологично лабораторно изследване.

Безспорно установено е от доказателствата по делото, че на визираните в АУАН и в НП дата и място е била извършена проверка на въззивника К. от контролните органи, че му е била предоставена възможност да бъде тестван с техническо средство за употреба на алкохол и за употреба на наркотични вещества, и последният е отказал да бъде тестван за употребата на

наркотични вещества, съставен му е бил АУАН, издаден му е бил и талон за медицинско изследване, като жалбоподателят не се е явил за даване на кръвна проба.

Въз основа на установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че жалбоподателят Г. П. К., в качеството си на водач на МПС, не е изпълнил задължението си по чл. 174, ал. 3 ЗДВП да оказва съдействие на компетентните държавни органи по установяване на релевантни за ситуацията обстоятелства, сред които безспорно попада и проверката за управление след употреба на наркотични вещества.

Спорният въпрос в настоящото производство е дали на жалбоподателя е била надлежно разяснена възможността да се яви и да даде кръвна проба, в това число и в кое медицинско заведение е следвало да стори това.

От приложения по делото талон за медицинско изследване номер XXXXXXXX, връчен на Г. К. на 26.04.2023 г. в 13:00 часа е видно, че на въззивника е била разяснена възможността да се яви до 45 минути от връчването на талона, за предоставяне на кръвна проба за химичен анализ, като в талона обаче не е посочено мястото – конкретното медицинско заведение, в което последният би могъл да се възползва от тази възможност.

При анализ на съвкупния доказателствен материал, съдът счита, че не може да се вмени във вина на жалбоподателя обстоятелството, че същият не се е явил за даване на кръвна проба. За да достигне до този извод съдът съобрази, че при издаване на талона за медицинско изследване не са спазени изискванията на чл. 6, ал. 6 от Наредба № 1/2017 г. на МЗ, МВР и МП относно съдържанието на същия – не е посочено мястото, където да се извърши установяването. По този начин е ограничено правото на лицето да се подложи в определения в талона срок на медицинско и химическо лабораторно изследване на основание чл. 3а, т. 1 от Наредба № 1/2017 г. на МЗ, МВР и МП, респективно и не би могъл да се релевира извод, че същият е знаел в кое медицинско заведение следва да се яви, за да направи съответното изследване. Последното не би могло да се аргументира и при съобразяване на останалия събран по делото доказателствен материал, доколкото в същия липсва такъв, който да дерогира задължението на полицейските служители да оформят по надлежния ред необходимите във връзка със случая документи – в това число талон за медицинско изследване, представляващо писмено

доказателство, пряко относимо към въпросите от предмета на делото.

Действително Г. К. не е дал кръвна проба в срок до 45 минути, както му е било указано в талона, но в издадения талон не е посочено мястото – конкретно медицинско заведение, в което той има право да се яви, за да даде кръв. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 6, т. 2 от НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва в същия освен срока на явяването – до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химикотоксикологично лабораторно изследване, и до 120 минути – в останалите случаи, така и мястото, където да се извърши установяването. В тази връзка е било нарушено съществено правото на защита на жалбоподателя и ограничена възможността му да докаже, че не е употребил наркотични вещества, тъй като връченият му талон за медицинско изследване не съдържа основен реквизит – болничното заведение за даване на кръвна проба.

Няма как грешката на контролния орган, издал талона и липсата на попълнен реквизит, което се е отразило негативно на жалбоподателя при упражняване на даденото му право да предостави кръв за химичен анализ, да бъде пренебрегната и да се приема, че редовно са му били разяснени правата и че единствено у него е причината да не даде кръвна проба в указания му час, въпреки че действията на длъжностното лице издало талона са го лишили от възможността надлежно да осъществи правото си на защита и даде кръвна проба. Водачът не е изпълнил дадените му предписания с талона за медицинско изследване и не е дал кръв в определения за това срок, поради липса на посочване на конкретното медицинско заведение, в което е могъл да стори това, като този пропуск е на длъжностното лице, издало талона, и не може да се вменява във вина на жалбоподателя, а действията на контролния орган допуснал пропуса да се отразяват негативно и във вреда на водача.

С оглед изложеното, издаденото наказателно постановление в частта по пункт 1 от същото, следва да бъде отменено.

По нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП:

Съдът, при извършената служебна проверка, констатира в тази част допуснати в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като не са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, като и двата документа не съдържат изискуемите законови реквизити.

Следва да се отбележи, че е налице пълна неяснота относно описанието на нарушението, допуснато от актосъставителя и наказващия орган. Според актосъставителя нарушението се е изразило в това, че по време на извършената проверка жалбоподателят „не представя СУМПС и КТ“. Задължението за „носене“ на определени документи е предвидено в разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Фактическото описание на нарушението „не представя“ създава неяснота относно факта какво действие или бездействие се твърди да е осъществил жалбоподателят, за да извърши въпросното нарушение, защото от такова описание не би могло въобще да се установи дали водачът – жалбоподател изобщо има издаден контролен талон и СУМПС, които не носи и не представя на контролните органи, съответно дали няма издадени такъв талон и СУМПС, като употребата на посочения в АУАН и в НП израз „не представя“ създава неяснота, която при фактическо описание на нарушението не би следвало да се допуска.

В допълнение, буквалното съдържание на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП гласи, че водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. Видно е, че разпоредбата визира конкретно задължение за носене на съответните документи (СУМПС и контролен талон към него), което няма нищо общо с фактическото описание на нарушението, дадено от наказващия административен орган – "не представя СУМПС и КТ", от което не става ясно дали жалбоподателят е имал въобще издаден контролен талон към СУМПС и СУМПС, или не е имал, и ако е имал – носил ли го е, или не го е носел, носел ли го е и е отказал да го представи. По този начин фактическото описание на нарушението не съответства изобщо на неговата правна квалификация. Без да е ясно на какъв конкретен факт почива констатацията, че въззивникът Г. П. К. е бил без контролен талон към свидетелството си за управление на МПС, както и без последното - просто защото не ги е носил у себе си и по тази причина не е бил

в състояние да ги представи на контролните органи или пък контролният талон и СУМПС са били отнети на водача, няма как да се даде еднозначен отговор в крайна сметка какво нарушение е извършил, респективно че законосъобразно и правилно е била приложена административнонаказателната разпоредба, въз онова на която е била ангажирана отговорността по този пункт, а още по-малко пълноценно да бъдат реализирани правомощията на съда в рамките на настоящото производство, както и правата на жалбоподателя. Ето защо и в тази му част атакуваното наказателно постановление подлежи на отмяна.

При незаконосъобразно водено административнонаказателно производство, с допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, неправилно прилагане на материалния закон и неправилно ангажиране на отговорността на жалбоподателя, процесното НП следва да бъде изцяло отменено.

При този изход на правния спор и на основание чл. 63д от ЗАНН разноси се дължат в полза на въззивника, който своевременно е поискал присъждането им. Същият е претендирал такива в размер на 440,00 лева за адвокатско възнаграждение, съгласно приложени по делото списък на разноските, пълномощно и договор за правна защита и съдействие № 004186 от 11.10.2023 г., видно от който сумата е изплатена изцяло и в брой при подписване на договора, респективно и последната следва да бъде присъдена в полза на жалбоподателя. Своевременно релевираното в съпроводително писмо възражение за прекомерност на разноските на въззивника е неоснователно, доколкото претендираният размер на адвокатското възнаграждение е съобразен с минималните размери, предвидени в чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-4332-007554/04.05.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което на жалбоподателя Г. П. К., ЕГН *****, са наложени административни наказания "глоба" в размер на 2000 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24

месеца за извършено административно нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, както и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева за извършено административно нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на Г. П. К., ЕГН *****, с адрес в XXXXXXXX, сумата в размер на 440,00 лева – представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съдия при Софийски районен съд: _____